

ster Motrad, da han havde faaet udstedt den kongelige Anordning af 2den Oktober 1862. Det forelagte alle Lovforslag om Dffringen til Kirkebetjentene blev ikke til Lov paa Grund af, at der var Uenighed om, hvorvidt den hele Anordning burde optages i Loven eller ikke. Som Følge deraf bestaar der for Tiden en ganske forunderlig Ordning, idet Loven af 1855 bestemmer, at Sognebaandsloferne skulle offeres til den af dem valgte Præstis Kirkebetjent, men Anordningen har tilladt dem at benytte deres eget Sogns Kirke og Kirkebetjent, og de altsaa, uagtet de benytte ham, ere pligtige til at offeres til det fremmede Sogns Kirkebetjent, som de maatte slet ikke komme i Forbindelse med. Denne Ordning er, som sagt, en Følge af den tidligere Uenighed mellem Regjeringen og Thingene, men den er nu her foreslaaet fjernet, om end ikke ganske som i det oprindelige Lovforslag, idet vi have ment, at der burde gives Sognebaandsloferne i denne Henseende den samme Frihed som overfor deres egen Præst, saa at, ligesom de kunne vælge mellem Landets beffiktede Præster, skulle de ogsaa kunne vælge mellem dem, der ere ansatte til at udføre Kirkesangertjenesten ved de forskjellige kirkelige Handlinger, og at de som Følge deraf kunne erlægge Offer og Accidentser til ham, naturligvis med Forbehold af den Ret, som tilkommer dem, der have siddet i Embede før 1855. Egeledes have vi ment, at god Orden krævede, at der skulde gives Underretning om, hvem de ved saadanne Leiligheder havde valgt til Kirkesanger, ligesom Sognepræsten jo ogsaa faar Underretning om, hvem de have valgt til Præst. I § 11 have vi foreslaaet tilføjet en Bestemmelse om den Orden, der skal overholdes i de gudelige Forsamlinger i Kirken, idet vi ligesom Lovforslaget have villet gjøre Præsten ansvarlig for Ordnenes Overholdelse i Kirken. Skal Præsten være ansvarlig, maa han ogsaa kunne paaase, baade hvem der tager Ordet, og hvoreledes det føres, og derfor have vi anset det for nødvendigt, at man maatte indhente Tilladelse hos ham for at faae Ordet i Kirken, og at han kunde sætte Betingelser deraf. Vi have ikke kunnet finde det rigtigt at gaa saa vidt, at man t. Ex. ikke strax under selve Bibellæsningen eller Sigt skulde have Ret til

at gjøre Spørgsmaal til Præsten. Det vilde ofte være saa, at en eller anden Dplysning kunde ønskes fra Menighedens Side, og at det maatte ligge i Præstens Interesse, at man strax fremkom dermed. Men paa den anden Side have vi ikke troet, at Præsten altid skulde finde sig i, at man først i Kirken begjærede hans Tilladelse til at tage Ordet. Bort Forslag gaar ud paa, at Ordnen bedst fremmes, naar de, der ville tale i Kirken, i Forveien erhverve Tilladelse hos Præsten, og at en Undtagelse deraf kun kan gives af Præsten. Den Ulempe, der kunde følge deraf, tro vi ikke har Betydning overfor den Sikkerhed, der er for, at Alt kan gaa ordentlig og sømmelig, og at Præsten virkelig kan bære Ansvar for følge Paragrafen. Til Slutning have vi i § 13 foreslaaet optaget Bestemmelser, hvorved der gjøres visse Undtagelser med Hensyn til saadanne Kirker som dem i Hospitaler, i Straffeanstalter osv. Disse skulle undtages fra en Del af disse Bestemmelser, hvorimod vi om andre have ment, at de kunne anvendes paa nogle af Kirkerne. Angaaende de her nævnte Forslag har der været dels Flertal, dels Enstemmighed i Udvalget; derimod er der stillet en Del Underændringsforslag, som indeholde dels mindre væsentlige Forslag, dels ogsaa Forslag af temmelig indgribende Betydning. Jeg skal ikke udtale mig nærmere om dem, inden de ærede Forslagsstillere have haft Leilighed til at begrunde dem; men jeg skal kun sige, at nogle af dem, som ærede Medlemmer ville se, ere temmelig indgribende, saa indgribende, at nogle Medlemmer af Udvalget maa ønske, at de øvrige Bestemmelser, hvor megen Pris de end ellers sætte paa dem, ikke komme ud i en saadan Forbindelse, men at Loven da bliver henlagt til andre og forhaabentlig bedre Tider.

Soyer Møller: Jeg skal foreløbig ikke gaa ind paa Lovens Indhold, men indskrænke mig til at anbefale de Underændringsforslag, der ere stillede af to Medlemmer af Udvalget tilligemed mig, nemlig Forslagene under Nr. 3, 4, 5, 6, 10 og 16. Det vil ses, at disse Underændringsforslag i sig selv ikke have nogen som helst Betydning med Hensyn til Lovens Hoved-